

Even uw aandacht...

Deze 'smaakmaker' laat u toe kennis te maken met dit werk.

Dit tekstfragment mag niet gebruikt worden voor opvoering. Het mag niet worden gedownload, afgedrukt of verder verspreid.

Indien deze smaakmaker u bevalt, raden we u aan het volledige toneelstuk te ontlenen en te lezen voor u tot de aankoop van boekjes voor opvoering beslist.

Veel leesplezier!

DE EROTICABEURS

Een komische monoloog

1880

door

Peter Kremel

Toneelfonds J. Janssens – Antwerpen

2018

Nr.3450

PERSONAGE

(1 heer)

GEORGES, een oudere man :

DECOR

Geen.

REKWISIETEN

Een set van 4 of 6 ijzeren petanqueballen.

KORTE INHOUD

Swa, die tachtig wordt en in het rusthuis verblijft, krijgt van zijn twee petanquematen Georges en Dré voor zijn verjaardag een inkomticket voor de 'Eroticabeurs' cadeau. Aangezien Swa niet mobiel meer is 'offeren' Dré en Georges zich op om Swa mee naar de beruchte beurs te begeleiden. Of dit cadeau wel zo een goed idee was legt Georges je in geuren en kleuren uit in zijn relaas over de belevenissen van de drie oude mannen op de 'Eroticabeurs'.

(Georges komt het podium op met in zijn handen een set ijzeren petanqueballen)

GEORGES : ‘Mannen met ballen’ is de naam van de petanque club waarin ik samen met den Dré en de Staf een team vorm. Hierin zitten mijn ballen, ’t zijn ijzeren, de echte, voor de professionals. Ons petanquebaan ligt vlak naast het rusthuis. Voor de Staf is dat ideaal. Die mens is niet meer zo goed te been, veel last van zijn knieën. Sinds zijn vrouw vijf jaar geleden is overleden, verblijft hij daar. Winnen doen we raar of zelden. Dat komt vooral doordat de Staf niet zo goed niet meer ziet waardoor zijn ballen meer naast dan op de petanquebaan terecht komen. Volgens hem lijdt hij aan tunnelvisie. Wat hij daarmee bedoelt weet ik niet maar de mens beleeft nog altijd plezier aan ’t spelleke en dat kunnen we die oude mens in de winter van zijn leven toch niet afnemen hé. Gelukkig zijn er, buiten die ene bal die hij op zijn eigen tenen heeft gesmeten, nog geen gewonden gevallen. Het is wel grappig om te zien dat vanaf het moment dat de Staf zijn ballen begint te masseren de andere spelers wijselijk zo ver mogelijk wegtrekken. Bon, maar over Staf zijn ballen wou ik het eigenlijk niet hebben. Wat ik eigenlijk wil vertellen is dat ik vandaag er echt op uit ben om te gaan petanquen. Dat komt doordat een tweetal weken geleden de Dré ineens naar mij komt en zegt: ‘Georges, de Staf wordt volgende week 80 jaar, zouden we daar geen cadeau voor kopen’. Ik zeg ‘ja, ik wil wel bijleggen maar met wat doet ge zo een mens nog plezier? Nieuw ballen?’ ‘Nee’ zegt de Staf ‘met een inkomkaart voor de Eroticabeurs’. Ik moest twee keer slikken. Ik zeg ‘Hoe komt ge daar bij?’ ‘Wel’, zegt de Dré, ‘toen ik een paar dagen geleden de Staf met de auto naar Lesley, zijne coiffeur, bracht om dat beetje haar aan zijn slapen bij te werken’, - voor de rest is ‘m kaal-, ‘hing binnen in de zaak zo een reclameposter van de ‘Eroticabeurs’ die volgende week doorgaat in de Nekkerhal in Mechelen. Tijdens zijn knipbeurt zat de Staf de hele tijd moeite te doen om te lezen wat er op die poster stond. Ineens vroeg hij aan de Lesley wat voor beurs dat dat juist was. De Lesley begon te lachen en zei dat, gezien zijne leeftijd, dat niks voor hem was en hij daar toch niks kon gaan doen. De Staf kennende moet ge zoiets niet zeggen want dan vraagt hij zeker de pieren uit uwe neus. Toen de Lesley het

hem na veel vijven en zessen toch uitlegde trok hij steeds groter ogen en viel zijne mond vierkant open, ik geloof zelfs dat er zever uit kwam gelopen. De hele rit terug heeft de Staf geweldig zenuwachtig op zijne stoel zitten schuifelen en toen we aan het rusthuis kwamen vroeg hij tussen zijn tanden door of ik misschien geen inkomkaartje voor hem zou kunnen fixen en daarom dacht ik dat we hem dat misschien cadeau zouden kunnen geven voor zijne verjaardag.’ Mijn eerste gedachte was ‘de Staf op de Eroticabeurs’ die overleeft dat niet, die heeft al vier overbruggingen. Maar bon dat was niet het enige probleem. Ik vraag aan de Dré, ‘Hoe gaat die daar geraken?’ De Dré werd vuurrood en begon zelfs lichtelijk te stotteren. ‘Ik d..denk dat wij ons zullen moeten opofferen’ flapte hij eruit. Dat opofferen klonk niet echt overtuigend. Ik zeg. ‘Dré, voor een goed begrip gij bedoelt dus dat wij, drie oude sussen waarvan één in een rolstoel, die niet goed ziet, amper kan gaan, tunnelvisie heeft en met geen ballen om kan, samen naar de Eroticabeurs gaan?’ Dré knikte. ‘Maar we zeggen het hem niet, het moet een verrassing blijven.’ Ik moest efkes lachen. ‘Een verrassing? Als er maar geen ver-assing van komt want ik vreesde dat we hem van daar in een kist gingen terug brengen.’

De Dré antwoorde daarop dat sterven op de Eroticabeurs een schoner dood is dan doodvallen met uwe kop in een kom soep in ’t rusthuis. Daar moest ik hem gelijk geven, als ge dan toch al in de wachtkamer van de dood zit kunt ge er beter een plezant einde aan breien, toch waar hé mijnheer. Gij ziet zo een ritje naar de Eroticabeurs precies ook wel zitten! Snoeper! Dus zo gezegd zo gedaan, wij kopen drie ticketten voor de Eroticabeurs, pikken op een middag met een smoes de Staf, met zijne rolstoel en wandelstok op en rijden naar Mechelen. Hij had het pas door toen we de parking van de Nekkerhal opreden. Ik heb al veel mensen content weten zijn maar de Staf dat was precies ne kleine met ADHD die juist vernomen had dat hij naar Eurodisney mocht. Kent ge dat? Moest hij gekund hebben was hij tijdens het parkeren al uit de auto gesprongen. De Dré maakte hem erop attent dat hij aan zijn hart moest denken maar volgens de Staf was dat het laatste van zijn zorgen. Moet ge weten dat die elke dag drie soorten pillen voor zijn tikker pakt. Het kon niet rap genoeg gaan, moest hij gekund hebben

zou hij, in zijne rolstoel, het wereldrecord honderd meter sprint van Usain Bolt verpulverd hebben. Op weg van de parking naar de ingang verweet Staf den Dré constant dat hij een trage schildpad was en rapper met zijn kar moest rijden terwijl hij zelf ook nog eens met zijn handen zat bij te duwen. Nog voor we aan de ingang kwamen hing Dré, die ook al 75 is, zijn tong dan ook op zijn schoenen en was zijn pijp al grotendeels uit. En toen moest de miserie nog beginnen.

Aan de ingang stond een jong stewardesse in een soort strak aangespannen konijnenpakske ons op te wachten. De Staf, met zijn tunnelvisie, riep al van ver, ‘Mannen de jacht is open, daar zijn de konijnen, laadt de wapens en vuur naar believen’ en van contentement begon hij van links naar rechts in zijne rolstoel te wippen. Toen dat meisje vlak bij ons stond vroeg ze beleefd, met een Limburgs accent. ‘Mag ich oech enkele vragen stellen voor een enquête’. Waarop de Staf direct, ook met Limburgs accent, antwoordde: ‘als ik eens in oech mag bijten’ en sloeg tegelijkertijd met zijn volle hand op haar kont. Het meisje liet een geweldige schreeuw en gaf de Staf, ook met haar volle hand, een patat op zijn gezicht. In plaats van kwaad te worden, wat hij meestal doet want het is een kleinzerige, vroeg de Staf met een grote smile of het konijntje nog eens op zijn ander kaak wou slaan, ze zou dan een worteltje krijgen zei hij er nog achter. We hebben ons bij haar in zijn naam verontschuldigd, hebben de Staf gezegd dat hij op de beurs van alles en iedereen moest afblijven en zijn met een kop gelijk een tomaat verder gegaan.

Juist voor de ingangdeuren van hal één stonden weer enkele juffrouwkes waarvan er eentje ons een boekske in handen duwde en zei: ‘Hierin vindt u het programma en alle standjes, de standjes zijn genummerd.’ De Staf was toen helemaal niet meer te houden en riep ‘Dré, hoort ge het? Standjes! ik ken er nog een paar van vroeger met ons Dimp’. Het heeft efkes geduurd voor hij besepte dat met ‘standjes’ de verschillende verkoopkraampjes werden bedoeld.

We waren nog maar net de beurshall binnen of de security leidde ons al terug naar de inkomhal. Bleek dat de Staf niet allen op de kont van het stewardesse